Enderrock | | Actualitzat el 20/05/2016 a les 15:00

Painomi, en condicional

'Podria ser pitjor, podria ploure' ha estat produït per David Rosell i també Valen Nieto

Del pop-folk d'*Estimat convidat* (Temps Record, 2014) en queda l'essÃ¨ncia lÃ-rica i les quatre integrants de **Painomi**. Ara bÃ©, al segon disc, que tot just publiquen aquest divendres 20 de maig,Â *Podria ser pitjor, podria ploure*Â (RGB Suports),Â amaneixen les canÃ§ons de sintetitzadors per donar-los un aire mÃ©s renovat. Parlem amb una de les vocalistes, ClÃ udia IbÃ Ã±ez, per saber mÃ©s detalls del gir sonor.

Painomi. Foto: Paula Costas

Painomi ja fa uns anys que camina. Com enceteu el moment en què us trobeu ara, després d'haver publicat el segon disc?
Clàudia Ibàñez (veu): És un estat d'emoció-terror, perquè estem mostrant per primer cop una nova faceta amb la qual ens sentim íntimament lligades. Ens ve molt de gust fer-la de carn i ossos i que tots pogueu palpar des de les vostres pells qui som i què portem a l'esquena.

El disc està compost per històries quotidianes una mica desafortunades. Per què heu optat per reflectir aquesta part del dia a dia?
Curiosament la creativitat en aquest grup està bastant lligada a èpoques desafortunades. Se'ns dóna especialment bé passar-ho malament però en bona companyia. És una manera de créixer individualment però alhora és una vivència que acabem assimilant i fent pròpia cadascuna de nosaltres. Precisament per això pensem que és una realitat en què molta gent es pot sentir reflectida.

Després de treballar en el disc amb David Rosell (Brams, Dept.), el vau portar a Blind Records, un estudi amb una sonoritat molt particular. Què hi buscàveu i com ha estat treballar amb Valen Nieto?
Buscàvem acabar-lo, teníem la sensació que havíem perfilat una idea, però que encara li quedava una mà de pintura o dues. A Blind Records, entre el Valen Nieto i el Marc Cros ens van acabar d'ajudar a trobar el so que estàvem esperant sentir. La veritat és que ha estat una passada poder compartir estudi amb aquests dos personatges, i primer amb el **David Rosell** a Can Pardaler, on va néixer l'esquelet de les cançons. Ens hem entès molt bé amb tots, cadascú hi ha aportat el seu toc personal i aquesta barreja ha donat lloc a *Podria ser pitjor, podria ploure*.

Heu pogut finançar el disc gràcies a una campanya de micromecenatge que va superar de llarg el que demanàveu. És un bon inici per a aquesta etapa?
La veritat és que ens va sorprendre molt positivament la resposta que vam rebre. Realment ha estat una gran empenta, econòmica, però sobretot emocional. Ens ha motivat a llançar-nos de cap amb el projecte i posar-hi les rodes necessàries per poder compensar i regalar la nostra música a tothom, especialment als que ens han ajudat.

Teniu la col·laboració de Pere Jou (Quart Primera) a "Caterina". Què aporta a la cançó?
Hi aporta una molt bona experiència i un color totalment diferent. Va arribar un punt de la gravació en què ens vam adonar que era necessària la veu d'un home, i la seva veu, la seva persona, ha estat l'encertada per a aquest projecte. Estem molt agraïdes que hagi posat ànima al narrador de la història de la Caterina.